

Reinkarnacija.

Cefir akacij vitke stase boža,
po nebu riše solnce zgodnji dan,
in sred akacij, v žarkem svitu solnca
zamišljen stopam čez zeleno plan.

In kroginkrog življenje poje himne
in kroginkrog preži zavratna smrt —
Akacije duhtijo v mokro jutro — —
na tleh umira hrast, od viher strt.

In kjer povprašajo zvedave misli,
»Življenje! — Smrt!« glasi se tuintam;
in moji duši misli šepetajo:
»Življenje! — Smrt! — Odkod hitiš — in kam?« —

»Glej jutri zopet vstane mlado solnce,
življenje novo vžge se z novim dnem —
in spet ugasne, znova prerodi se — —
in kadar ti ugasneš — kaj potem? . . .
.«

»Ah, zopet zaduhte akacije,
zasije solnce tisočžarki dan,
zamišljen stopaš spet čez širno plan —
— igrāča si reinkarnacije! . .«

P. Grošelj.

Ne vprašaj!

Ne vprašaj me, zakaj da plakam,
pogledi raje mi v oči
in v solznih biserih izvedi,
kaj v prsih dušo mi teži.

Na srce moje se nasloni,
zakaj da plakam, ti pove.
Le s tabo pač bi bila srečna,
brez tebe meni je gorje! —

Gorska.